

De Trooster

'Wanneer gij Mij liefhebt, zult gij mijn geboden bewaren. En ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven om tot in eeuwigheid bij u te zijn... (Joh 14: 15-16)

Zo wordt de Heilige Geest door Jezus genoemd. De beste naam die ik kan bedenken in deze tijd. De Heilige Geest en het bijbehorende Pinksterfeest is altijd een uitdaging om uit te leggen aan elkaar, laat staan aan buitenstaander. Hier in Landgraaf moet ik met Pinksteren ook altijd denken aan Pinkpop. Opeens Landgraaf bruisend van levendigheid, een deinende mensenmassa. Wij hadden vaak belijdenis met Pinksteren in de Ark en er zaten dan altijd wat jonge kerkgangers van Pinkpop bij die uit stevig Christelijke hoek kwamen en zich verbaasden over de gang van zaken in wat zij noemden het 'donkere' zuiden.

Het is anders dit jaar, geen gewoel op de camping met dreunende muziek die onze slaapkamer laat trillen. Stil zal het zijn. Is dat wellicht de beste ontvangst voor de komst van Gods Geest, die Trooster?

Er wordt veel geleden in deze dagen, ook aan onze deur is het niet voorbij gegaan. 9 mei was het feest. Een kleindochter geboren! Een hectische bevalling.. Moeder met ambulance naar het ziekenhuis. Vader met kindje er achteraan. Corona drukte haar stempel op de zaak. Ook het kraambezoek was en is een ingewikkelde aangelegenheid. Vanuit de verte kijken... niet elkaar kussen, niet het kindje vasthouden en strelen en zo leren kennen. Dat deed en doet ons allen pijn. U zult het vast herkennen dat onmachtige gevoel wij delen dit allemaal. Toen de kleine dame een week oud was en de moeder nog zwakjes op bed lag stond opeens de politie bij onze zoon en grotere kleindochter in de achtertuin. De vader van onze schoondochter had met de fiets een dodelijk ongeluk gehad...

Onze mede Opa, waar we lief en leed mee hadden gedeeld. Nog naar 65 jaar. Leraar biologie in het Vrije voortgezet onderwijs in Maastricht. Net op het punt met pensioen te gaan. Met zijn groenten tuin extra in de weer. Zijn bijenvolken verzorgen, timmeren met twee rechterhanden. Zijn ernstig zieke vrouw nabij zijn. Alles in een klap anders en intens verdrietig.

Leven en dood elkaar zo rakelings nabij.

Kleindochter van 5 komt een paar dagen logeren bij ons. We merken het. Zusje geboren en Opa gestorven dat is veel..

Ze is raar druk, gauw van slag en heeft honderdduizend vragen en wij horen haar de volwassenen napraten.. Samen er over praten, tekenen, spelen, troosten, de gewone routine proberen te voltrekken die haar en ons zo lief is...

We hebben inmiddels alle speeltuintjes van onze omgeving ontdekt, en het zijn er veel.

Na een paar dagen gaat ze terug naar haar vader en moeder en nieuwe zusje. Ze vindt het ingewikkeld en wij ook.

Bedrukt zitten we in de auto. De volgende dag zal de crematie zijn in besloten kring. Ook hier weer afstand en wij zullen de plechtigheid via het internet meemaken.

Opeens zegt Sophie, (wijs betekent haar naam, meestal is dat eigenwijs moet ik zeggen) 'het leven is wonderbaar!'

Zomaar uit het niets klinkt dat achter uit de auto...

De tranen staan in onze ogen en we zeggen 'ja Sophie het leven is wonderbaar...'

De Trooster is bij ons, we gaan verder en we delen ons verdriet met zoveel verdrietige mensen in deze wereld in dit leven wat wonderbaar is....

Inmiddels begin ik een bijzonder verzameling foto's op te bouwen van de vroege morgen tochten. Zondag kwam ik deze langzame weggebruiker tegen.... hij of zij riep: 'pas op wees voorzichtig en niet te hard.. dan kom je er ook wel.'

Ds. Agnes Hana

Nog dank voor de lieve bloemengroet van de hele gemeente...